

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

II.Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Wiecheć

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim I. R.

po rozpoznaniu w dniach 8.06.2015 r., 10.12.2015 r., 29.02.2016 r., 20.10.2016 r., 22.12.2016 r., 1.08.2017 r. sprawy **L. S.**, s. K. i M. z domu P., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w niustalonym okresie czasu, nie wcześniej jak 11 czerwca 2012 r. i nie później jak do dnia osadzenia w areszcie śledczym, tj. 14 kwietnia 2013 r., w niustalonym miejscu, dokonał przywłaszczenia powierzonego na podstawie umowy na wykonanie usługi mienia w postaci koparki (...) wartości nie mniejszej jak 100.000 zł netto na szkodę (...) S.A. z/s we W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 11.11.2006 r do 11.08.2008 r. kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 kwietnia 2005 r. sygn.. akt II K 1242/03 objętego wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w Gdańsku z dnia 30.03.2007 r., sygn.. akt IV K119/06,

***tj. o przestępstwo z art. 284§ 2 k.k. w zw. art. 64§1 k.k.***

przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu z 30.06.2015 r.

1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje oskarżonego L. S. za winnego tego, że w dniu 11 czerwca 2012 r. doprowadził K. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. z/s we W. w postaci koparki (...) wartości nie mniejszej jak 100.000 zł netto w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu K. G. w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy z dnia 31.05.2012 r. na wykonanie prac budowlanych spowodował przekazanie mu przez K. G. należącej do (...) koparki, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy ani zwrotu przedmiotowego sprzętu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 11.11.2006 r do 11.08.2008 r. kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 kwietnia 2005 r. sygn.. akt II K 1242/03 objętego wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w Gdańsku z dnia 30.03.2007 r., sygn.. akt IV K119/06, czyn ten kwalifikuje z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2) na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego L. S. obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. z/s we W. kwoty 100.000 zł (stu tysięcy złotych);

3) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 2479,68 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć 68/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

4) na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 5099,25 zł (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt dziewięć 25/100 złotych) oraz opłatą w wysokości 400 zł (czterystu złotych).

# UZASADNIENIE

## **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Pokrzywdzony K. G. prowadzący własną działalność gospodarczą, firmę I- (...) zajmującą się świadczeniem usług budowlanych w 2008 r. podpisał umowę leasingu na okres 5 lat z firmą (...) S.A. z siedzibą we W. na leasing koparko – ładowarki marki M. (...). Wartość sprzętu, który w chwili podpisania umowy był całkowicie nowy, wynosiła 300.000 złotych. Okres trwania umowy został przedłużony na kolejny rok. Na początku 2012 r. firma (...) zaczęła mieć problemy finansowe spowodowane brakiem terminowych płatności przez wierzycieli. Brakowało również zleceń prac na koparkę, które pozwoliłyby na jej utrzymanie i terminowe spłacanie rat leasingowych. Pokrzywdzony otrzymał od kogoś numer telefonu do L. S. z informacją, że jego firma potrzebuje koparki do robót kanalizacyjnych w B.. Skontaktował się z nim i ustalili, że L. S. wynajmie koparkę do co najmniej końca 2012 r., w zależności od zleceń robót, jakie otrzyma jego firma. Ponieważ pokrzywdzony obawiał się, że firma leasingowa rozwiąże z nim umowę, a chciał tego uniknąć, bowiem pozostał jedynie rok spłat do jej wykupu, w dniu 31 maja 2012 r. zawarł umowę na wykonanie usługi koparką (...) z oskarżonym L. S. prowadzącym Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą w R., w której zleceniobiorca (K. G.) zobowiązał się do podstawienia koparki będącej przedmiotem umowy do wykorzystania w pracach budowlanych na terenie prowadzonych robót przez zleceniodawcę i wystawiania za to faktur, zaś zleceniodawca (L. S.) zobowiązał się do płacenia czynszu w kwocie 8.000 złotych z góry, do dnia 22-go każdego miesiąca na podstawie faktury wystawionej przez zleceniodawcę oraz do pokrycia kosztów związanych z eksploatacją koparki. W chwili przekazania koparki oskarżonemu jej wartość wynosiła około 200.000 złotych.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 363 verte, zeznania pokrzywdzonego k. 8 – 9, 40, kopia umowy na wykonanie usługi k. 2 – 4, 13-15, kopia zerwania umowy k. 5, 16, protokół zdawczo – odbiorczy k. 58 – 58, pismo z ZUS k. 35, zeznania świadka J. K. k. 632 - 633, 205 – 206, pismo (...) S.A. k. 460 – 461

L. S. odebrał koparko - ładowarkę od pokrzywdzonego w dniu 12 czerwca 2012 r. Towarzyszył mu operator koparki, młody mężczyzna i młoda kobieta. Koparko - ładowarka została załadowana na lawetę i wywieziona. Po kilku godzinach oskarżony zadzwonił i poinformował, że w koparce nie działa rozrusznik. Pokrzywdzony wraz z pracownikiem swojej firmy (...) pojechali na stację benzynową przy ul. (...) w G., gdzie stała koparka. Wówczas okazało się, że wymienienie rozrusznika nie jest możliwe na miejscu, więc koparka została postawiona na (...) niedaleko posesji. Następnego dnia rozrusznik został wymieniony, a koparka przestawiona na prywatną posesję nr (...) przy ul. (...) w G., gdzie stała przez około miesiąc.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 363 verte – 364, 424 – 427, zeznania świadka A. S. (1) k. 279 verte – 280, 742 - 743

Pierwsza rata 22 czerwca 2012 r. nie wpłynęła na konto pokrzywdzonego. Wobec tego pokrzywdzony wielokrotnie kontaktował się z oskarżonym telefonicznie, który z kolei zapewniał, że ureguluje należności, bowiem czeka na przelewy od inwestora. Sytuacja taka trwała do końca lipca 2012 r. Pod koniec lipca 2012 r. pokrzywdzony zażądał zwrotu koparki, jednak L. S. przez cały czas go zbywał. Podawał nieprawdziwe miejsca postoju koparki.

6 sierpnia 2012 r. K. G. wysłał na adres siedziby oskarżonego wypowiedzenie umowy wraz z żądaniem zwrotu koparki i uregulowania należności, jednak L. S. nie podjął tego pisma w terminie. Pokrzywdzony zawiadomił firmę leasingową oraz policję o zaistniałej sytuacji. (...) S.A. skontaktował się z L. S. i poinformował go, że zamierza odebrać koparkę, na co oskarżony się zgodził. Wówczas przedstawiciel firmy leasingowej pojechał do wskazanego przez oskarżonego miejsca rzekomego postoju koparki, jednak koparki tam nie było, a oskarżony przestał odbierać telefony od pokrzywdzonego i pracownika firmy leasingowej. W drodze ustaleń okazało się, że Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) w rzeczywistości nie funkcjonuje od 3 lat, oraz że oskarżony zalega ze spłatą czynszu za wynajmem biura i od jakiegoś czasu się w nim nie pojawia.

Z uwagi na brak funduszy pokrzywdzony od czerwca 2012 r. nie uiszczał rat leasingowych, wobec czego dnia 13 lipca 2013 r. (...) S.A rozwiązał z nim umowę leasingu koparko - ładowarki.

Dowody: zeznania pokrzywdzonego k. 6 - 9, 39 - 41, 283 - 283 verte, 378 - 380, 629 - 631, zeznania świadka T. S. k. 32 - 33, 631 - 632, telefonogram k. 45, zeznania świadka J. K. k. 205 - 206 632 - 633, zeznania świadka A. S. (2) k. 195, 634 - 635, zeznania świadka A. C. k. 436, 635 - 636, 436 verte, zeznania świadka W. M. k. 29 - 30, 633, zeznania świadka M. C. k. 191 - 192, rozwiązanie umowy leasingu k. 208, oświadczenie pokrzywdzonego k. 223 - 224, zeznania świadka M. Ż. k. 275 verte, umowa dzierżawy k. 276, wypowiedzenie umowy k. 277, protokół zdawczo - odbiorczy k. 278, wykaz połączeń k. 292 - 352, protokół oględzin miejsca k. 435 - 425 verte, zeznania świadka P. P. k. 35 - 37, 220 - 222

L. S. jest żonaty, ma dwójkę pełnoletnich dzieci. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest monterem instalacji klimatyzacyjnych. Prowadził własną działalność gospodarczą I- (...) zajmującą się świadczeniem usług budowlanych, obecnie nie pracuje i nie otrzymuje dochodu. Jego żona osiąga dochód w wysokości około 2.000 złotych miesięcznie. Oskarżony nie posiada majątku znacznej wartości. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Leczy się na dyskopatię. Był uprzednio karany za przestępstwa z art. 286 kk.

dowód: wydruk z REGON k. 17 - 18, dane z CEL k. 19 - 20, karta wpisu danych (...) k. 271 - 273, 368 - 371, wydruk z N..NET k. 354 -355, dane o karalności k. 389 - 291 , dane z wyjaśnień oskarżonego k. 383 - 385, 423 - 429, odpisy wyroków k. 393- 394, 396 - 403, 404, 406 - 407, dane osobopoznawcze k. 432 - 433, 606 - dane z N. SAD k. 469 - 471

Słuchany w postępowaniu przygotowawczym L. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 383 - 384

### **Sąd zważył, co następuje:**

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa, jak i wina L. S., nie budzą wątpliwości.

Sąd dał w szczególności wiarę zeznaniom pokrzywdzonego K. G., w których opisał on zarówno okoliczności sprawy, tj. w jaki sposób doszło do zawarcia umowy oskarżonym, jak miały wyglądać ich rozliczenia oraz że kilka godzin po odbiorze koparko - ładowarki oskarżony zgłosił awarię sprzętu, która niezwłocznie została naprawiona przez pokrzywdzonego. K. G. w sposób szczegółowy podał, jak wyglądał późniejszy kontakt z L. S., oraz że oskarżony wprowadzał go w błąd co do miejsca postoju koparki. Zeznania pokrzywdzonego były spójne, logiczne i uzasadnione w świetle doświadczenia życiowego, a także znalazły potwierdzenie w zeznaniach innych świadków, m.in. T. S.. Niewątpliwie zatem na depozycjach pokrzywdzonego należało oprzeć dokonywane w sprawie ustalenia faktyczne.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie istotne okazały się być także zeznania świadka W. M. - pracownika firmy windykacyjnej (...) Polska, który brał udział w egzekwowaniu należności leasingowych od firmy pokrzywdzonego I- (...). Podał on, że pokrzywdzony odmówił zapłaty należności ze względu na brak środków finansowych i oświadczył, że nie jest w posiadaniu przedmiotu leasingu, ponieważ w dniu 11 czerwca 2012 r. przekazał ją w użytkowanie L. S.. Świadek kontaktował się z oskarżonym, który oznajmił, że nie ma koparki, gdyż ma ją pokrzywdzony oraz że wynajął koparkę wraz z operatorem i zawarł umowę na wykonanie usług, które są wykonywane, jednak nie potrafił wskazać miejsca postoju koparki. Świadek sprawdził adres, pod którym miały być prace, o których informował go oskarżony i ustalił, że taki adres nie istnieje. Zweryfikował również adres firmy (...) w R.. W rozmowie z mieszkańcem budynku ustalił, że oskarżony wynajmował tam pomieszczenie, lecz od dwóch lat się tam nie pojawia. Ustalił ponadto, że koparka przez okres około miesiąca stała na posesji nr (...) przy ul. (...) w G..

Powyższą okoliczność potwierdził sam właściciel posesji A. S. (1). Ponadto, świadek podał, że na życzenie oskarżonego zawiózł go do miejscowości obok S. oraz do K. na spotkanie w sprawie koparki z panem A., który rzekomo miał być w jej posiadaniu.

Cenne dla sprawy okazały się być zeznania świadka A. C., który zaprzeczył, jakoby L. S. dawał mu jakąś maszynę do naprawy. Podał on, że oskarżony przybył do niego z zapytaniem, czy on lub ktoś znajomy nie chcą odkupić od niego koparko – ładowarki.

Sąd dał również wiarę zeznaniom T. S., który uczestniczył w przekazaniu koparki oskarżonemu. Według jego zeznań koparka w chwili przekazania była sprawna, wystąpił problem z rozrusznikiem, który z łatwością dało się wymienić, co świadek wykonał. Świadek zeznał w sposób szczerzy przedstawiając znane sobie okoliczności sprawy i wprost sygnalizując, co do jakich faktów nie posiada wiedzy.

Jeżeli chodzi o zeznania świadków A. S. (2) i M. C. – pracowników firmy transportowej, to ich zeznania nie były znaczące dla sprawy, mieli oni bowiem znikomą wiedzę odnośnie sprawy i nie pamiętali dokładnie okoliczności zdarzenia, co jest uzasadnione wielością zleceń, jakie firma otrzymuje oraz upływem czasu, który minął od dnia zdarzenia. Zeznania powyższych świadków pozwoliły na ustalenie, że koparka była przewożona z P. do G.. A. S. (2) podał, że otrzymał telefon ze zleceniem transportu koparko – ładowarki i przekazał dyspozycje swojemu pracownikowi M. C.. Podejrzenie u świadka wzbudził fakt, że zleceniodawca chce wynająć firmę transportową aż spod W.. Świadek podał również, że był problem z rozładunkiem koparki i rozliczeniem za usługę. M. C. natomiast potwierdził, że zaistniał problem z przyjęciem płatności, ale ostatecznie płatność została dokonana.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadków J. K. – pracownika firmy (...) oraz P. P. – pracownika Towarzystwa (...) S.A., będącego ubezpieczycielem przedmiotowej koparko – ładowarki. Świadek zeznała na okoliczność tego, że pokrzywdzony miał koparkę w leasingu i nie wywiązywał się on z zawartej z firmą umowy. Podała, że złożył zawiadomienie o przywłaszczeniu koparki przez osobę trzecią oraz że czynności windykacyjne związane z koparką zakończyły się negatywnie z uwagi na to, że K. G. nie uregulował należności ani nie zwrócił przedmiotu leasingu.

Okoliczność zawiadomienia o kradzieży koparko – ładowarki przez oskarżonego została potwierdzona w zeznaniach świadka P. P..

Sąd zważył, iż zeznania pozostałych świadków nie miały aż tak wielkiego znaczenia dla sprawy. Jedynie w nieznacznym stopniu do ustalenia stanu faktycznego w sprawie przyczyniły się zeznania świadka M. Ż., która wynajmowała pomieszczenia firmie oskarżonego PHU (...) L. S.. Wskazała, że umowa najmu została zerwana 30 listopada 2012 r. z uwagi na to, że najemca opuścił lokal bez podania przyczyny i nie uregulował należności. Świadek zeznała, że pomieszczenia były bardzo mało używane. Opisała również luksusowe samochody, które oskarżony posiadał w leasingu. Z kolei świadek Z. K. oświadczył, że oskarżony był u niego zameldowany przez okres około dwóch lat. Z. K. nie miał wcześniej wiedzy, że na jego adres została zarejestrowana firma PHU (...) L. S., o tym fakcie dowiedział się od policjanta z G..

Sąd dał również wiarę ujawnionym na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. dokumentom: umowie leasingu, umowie najmu koparki, danym osobopoznawczym, odpisom wyroków oraz danym o karalności, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Wiarygodność i rzetelność wskazanych dokumentów nie była kwestionowana, a ich zgodność z zeznaniami świadków w zakresie, w jakim zostały one uznane za wiarygodne, dodatkowo utwierdza w przekonaniu o ich wiarygodności.

W świetle ocenionego jak powyżej materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania, Sąd stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na uznanie. Oskarżony bowiem wyjaśnił, że koparko – ładowarka uległa awarii i została wstawiona do warsztatu A. C. w L., co nie znalazło potwierdzenia w zeznaniach w/w świadka. Powoływał się na swoje aresztowanie oraz zarzucił A. C. przywłaszczenie koparki. W swoich wyjaśnieniach podawał, że koparka

pracowała na Śląsku, w K., co zostało sprawdzone przez świadka W. M. i okazało się nieprawdą. Sąd, mając powyższe na względzie, nie dał zatem wiary oskarżonemu co do tego, że gdyby nie został aresztowany, zwróciłby koparkę pokrzywdzonemu.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż L. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że uznał, iż właściwe będzie zakwalifikowanie go jako oszustwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., nie zaś jako przywłaszczenia określonego w art. 284 § 2 k.k. Czynu z art. 286 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Sąd zważył, że zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu w sposób odmienny niż uczynił to oskarżyciel publiczny nie wykracza poza tzw. granice tożsamości czynu. Zgodnie z doktryną, istotna jest bowiem tożsamość czynu wyznaczona ramami faktycznymi tego czynu wskazanymi w akcie oskarżenia, a nie jego opis i kwalifikacja prawna (wyrok SN z 20 stycznia 1983 r. II KR 347/82, OSPiKA 1983, nr 9, poz. 203). W judykaturze podkreśla się nadto, że za elementy wyznaczające tożsamość „zdarzenia historycznego” należy przyjąć: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzucanego i przypisanego, które powinny się ze sobą pokrywać. Podnosi się także, że dla respektowania zasady tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego niezbędne jest tylko zachowanie niezmienności co do podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a w razie nawet innych ustaleń co do czasu i miejsca czynu, także tożsamości osoby pokrzywdzonej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., II KK 304/06, LEX nr 295593). W niniejszej sprawie oskarżyciel dopatrył się przestępstwa w tym samym zdarzeniu faktycznym, którego istotę stanowi bezprawne uzyskanie przez sprawcę danego mienia na szkodę tego samego pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu, oskarżyciel wyobrażał sobie błędnie, że sprawca uzyskał mienie drogą zaboru czy wyłudzenia, natomiast z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego w ten sposób, że K. G., będąc w błędnym przekonaniu, że użycza L. S. swojej własności w postaci koparko – ładowarki do celów związanych z jego działalnością za wynagrodzeniem stanowiącym równowartość raty leasingowej w dniu 31 maja 2012 r. podpisał z oskarżonym umowę wynajmu koparki określoną jako „Umowa na wykonanie usługi koparka (...)” i przekazał mu sprzęt. Oskarżony nie wywiązał się z obowiązku uiszczenia uzgodnionego czynszu, ani też nie zwrócił koparko – ładowarki pokrzywdzonemu. Co więcej, wprowadzał oskarżonego w błąd co do miejsca postoju sprzętu, unikał kontaktu. Ponadto, L. S. poszukiwał kupca na koparko – ładowarkę niebędącą jego własnością, proponował bowiem A. C. jej sprzedaż.

W ocenie Sądu zatem oskarżony przystępując do umowy z K. G. nie zamierzał wywiązać się z określonych zobowiązań zawartych w umowie, ale oszukać pokrzywdzonego poprzez wprowadzenie go w błąd.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Sąd zważył, że oskarżony z pewnością dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, określonego w art. 64 § 1 k.k. Oskarżony dopuścił się bowiem owego czynu przed upływem ciągu pięciu lat od odbycia w okresie 11.11.2006 r do 11.08.2008 r. kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 kwietnia 2005 r. sygn.. akt II K 1242/03 objętego wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w Gdańsku z dnia 30.03.2007 r., sygn. akt IV K119/06 za czyn z art. 286 § 1 k.k., a zatem za czyn podobny (skierowany przeciwko mieniu).

W tym miejscu należy odnieść się do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez L. S. przypisanego mu czynu, była dla niego względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania.

Kodeks Karny za przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat. Rozważając kwestię kary dla oskarżonego za tak zakwalifikowany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W powyższym zakresie Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez L. S. czynu. Oskarżony pełną świadomością godził w mienie, co do którego nie posiadał żadnego tytułu prawnego. Motywacja oskarżonego, która w stopniu oczywistym sprowadzała się do uzyskania w dalszej perspektywie korzyści majątkowej, a która również stanowi jeden z kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu, była naganna. Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd jako okoliczność obciążającą uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał również oskarżonemu fakt, iż wartość skradzionego mienia była znacznej wartości.

Mając na uwadze ogół powyższych okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisane mu przestępstwo, będzie wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności oraz częściowe naprawienie szkody, orzeczone w oparciu o art. 46 § 1 k.k., poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. z/s we W. kwoty 100.000 zł. Zdaniem Sądu taki wymiar kary będzie wystarczający dla zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa w przyszłości i zostaną spełnione cele, jakie ma spełniać kara pozbawienia wolności. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, wysoce zdemoralizowaną, która w dalszym ciągu narusza obowiązujący porządek prawny. Wobec powyższego krótszy wymiar kary pozbawienia wolności nie przyniósłby zamierzonych rezultatów.

W tym miejscu wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez L. S. przypisanego mu czynu zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonego w obu stanach prawnych jest podobna - zagrożenie karne przewidziane w art. 286 § 1 kk jest identyczne, w obu przypadkach czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności w takich samych granicach. Istotną różnicę dostrzec można jednak w treści przepisu art. 46 § 1 kk, będącego podstawą prawną orzeczenia zadośćuczynienia. W poprzednio obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą, orzekane przez sąd karny zadośćuczynienie nie mogło obejmować odsetek. Natomiast znowelizowane brzmienie art. 46 § 1 kk wprost odsyła do bezpośredniego stosowania wszystkich przepisów prawa cywilnego, dotyczących obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, z wyjątkiem przepisów o możliwości zasądzenia renty, a zatem także przepisy o odsetkach za opóźnienie w płatności. Tym samym, przepisy obowiązujące obecnie są mniej korzystne dla oskarżonego niż przepisy dotychczasowe. Z tych względów, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zastosować należało przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk.

Sąd orzekł wobec oskarżonego L. S. obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. we W. poprzez zapłatę kwoty 100.000 zł. Kwota ta została wskazana w akcie oskarżenia, nie

była kwestionowana w toku postępowania, dlatego Sąd uznał, że właściwe będzie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w takiej właśnie wysokości. Nadmienić należy, iż nie zamyka to drogi pokrzywdzonemu do dochodzenia swoich praw w postępowaniu cywilnym.

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa kwotę 2479,68 zł na rzecz adwokata M. K. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego. W punkcie IV wyroku Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 5099,25 złotych tytułem wydatków oraz opłatą w wysokości 400 złotych. W tym zakresie Sąd kierował się zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

Zarządzenia:

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy;
- 3) akta przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni.

G., dnia 8.09.2017 roku